

denationalization and privatization of property is that it mostly works on transformation of state property into private. That is why the approach to the formation of the "legal field" in the economic sense, was palliative and didn't generate effective motivation for effective entrepreneurship. The main macro- and microeconomic indexes during the Ukrainian independence period tells us those facts.

Today, legal regulation of economy is carried out by numerous normative legal acts, both general and special competence. However, the slowdown in the economy, reduction in the number of employees demonstrates the insufficiency and imperfection of the regulatory framework.

Also there is another problem which is tightly connected with one mentioned above and it's about practical issues of privatization. A significant obstacle to further economic development is absence of regulation of relations between the state and the private sector.

The experience of the second half of the last century proves that high rates of innovative activity in the developed countries are achieved in the creation of this frame of institutional design and technological method of production, which ensures the protection of intellectual property and technological innovation, creates conditions for development based on innovation, as well as enables you to optimize material, labor and financial resources for the development of the last. The current system of legislative support of economy development of our country does not correspond to a priority tasks of letter.

Mandatory, legislated condition of privatization should be the mutual responsibility of the state (primarily of the state property Fund) and the new owner-investor of privatized object with respect to the last technical re-equipment, production and development of new products and services. Meanwhile the legislative and executive branches should both ensure a mandatory provision of civilized privatization - transparent functioning of the stock market.

For the purpose of further improvement of tax and financial legislation, it is important to move away from the legal support of functioning of individual elements of the tax or the financial system. After all, the lack of coherent (unified) approach to direct managing of each of these areas creates an inconsistency of legislation, serves as a ground for abuse, etc. As a result, all economical policy of a state loses its constructive core.

Therefore, to improve the legal mechanism, it is necessary to perform such duties before the community which are governed by the Constitution and include various components. Among them: ensuring at least a simple reproduction of the population, but with the increase in the level and quality of life; the reproduction of the labor potential in the measurement of its physical health and professional qualification level; ensuring the rational employment of the population and a minimum standard of life for socially vulnerable population and development of education, culture, health and improving the ecological situation in Ukraine.

Literature

1. Уманців Ю.М. Механізм економічної політики / Ю.М. Уманців [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/glavy/19612-43-nstitutsonalno-pravove-zabezpechennya-transformats-ekonomki-ukrani.html>. – Назва з екрану.
2. Правове забезпечення розвитку малого підприємництва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pidruchniki.com/15800119/economika>. – Назва з екрану.
3. Мельник П. В. Економічна теорія. Політекономія: Навчальний посібник / [П. В. Мельник, І. А. Максименко, Н. П. Мацелюх та ін.]. – Ірпінь: Національний університет ДПС України, Чернівці: "Прут". – 2010. – 356 с.

УДК 342.7

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРАВ ЛЮДИНИ ЗА ЄВРОПЕЙСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ

Василик Я. - ст. 4 курсу, гр. ПРвн-41.

Науковий керівник – Світлак І.І., к.ю.н., доцент

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

16 вересня 2014 року Угода про асоціацію була одночасно ратифікована Верховною Радою України та Європейським парламентом. В Угоді особлива увага приділяється цінностям і принципам: демократії та верховенству права, повазі до прав людини та засадничих свобод, належному урядуванню, ринковій економіці та збалансованому розвитку, тому дослідження європейських стандартів прав людини в світлі підписання даного документа набуває нагальної потреби.

У ч. 3 ст. 1 Статуту ООН проголошено, що однією з цілей діяльності ООН є міжнародне співробітництво для сприяння загальній повазі та дотриманню прав людини і основних свобод для всіх. В Загальній Декларації прав людини уперше в історії було встановлено перелік основних прав і свобод людини, що підлягають захисту в усьому світі. Тим самим було закладено підґрунтя принципово нової системи

координат юридичного мислення та правозастосування. Загальна декларація була прийнята у формі резолюції Генеральної Асамблеї ООН і тому мала на той час рекомендаційний характер. Завдяки міжнародному визнанню норм Загальної декларації більше 120 країнами світу на конституційному рівні, перелік, зміст і допустимі обмеження прав і свобод, які містяться в Декларації, перетворилися на загальновизнані звичайні норми міжнародного права, тобто на міжнародні стандарти прав людини, яких мають дотримуватися всі країни світу [1, с. 34].

Вагому роль відіграє положення про приєднання Європейського Союзу до Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, що є значним кроком у сфері захисту прав людини. Після проголошення Хартії основоположних прав Європейського Союзу з'явилися думки щодо утворення в Європі нової системи захисту прав

людини, яка може створити конкуренцію вже наявній системі захисту прав людини Ради Європи [2, с. 69].

Досліджуючи стандарти прав за європейським законодавством, Ю. Білас формує висновок, що стандартами прав людини є норми та принципи, що увібрали в себе найвищі досягнення загальнолюдської духовної культури, виражають змістовно принцип правової рівності, закріплюють такі правила поведіння держави із людиною, які не принижують людську гідність, і які є підставою для вирішення правових справ та розвитку права у будь-яких формах. На думку дослідника, права людини це права:

- якими наділений кожен в силу лише того, що він є людиною;

- якими всі люди володіють однаковою мірою і які є невід’ємними;

- які виступають соціальними і політичними гарантіями, необхідними для захисту особи від посягань на людську гідність з боку сучасних держав та над(поза)державних утворень [3, с. 8].

Для розуміння поняття європейських стандартів, можна приєднатися до думки про те, що права та свободи, що містяться у Конвенції – це стандарти прав людини, які повинні бути в основі діяльності держав-учасниць в галузі дотримання прав людини. Держави-члени Ради Європи повинні застосовувати ці стандарти в своєму законодавстві та правозастосовчій практиці, однак за ними залишається свобода вибору засобів застосування цих стандартів. Включення міжнародних та європейських стандартів прав людини в правові системи держав, в тому числі України, здійснюється шляхом їх закріплення в Конституції держави, законах, а також через підписання, ратифікацію міжнародних угод, що містять такі норми. Останні частіше набувають статусу частини правової системи, що дає можливість судовим та іншим правозастосовчим установам їх безпосередньо використовувати як частину національного права. Так, європейська практика свідчить, що норми Конвенції найбільш ефективно застосовуються тоді, коли вони безпосередньо включені у внутрішньодержавне право.

Економічні, соціальні і культурні права: право на працю; право на справедливі та належні умови праці; профспілкові права; право на достойний (достатній) рівень життя; право на здоров’я і соціальний захист; захист материнства, сім’ї і дитинства; право на отримання середньої і вищої освіти; право на користування досягненнями культури; захист найбільш незахищених категорій населення.

Колективні права: право на мир; заборона геноциду та апартеїду; право народів на самовизначення; права національних меншин; право на розвиток; право на сприятливе навколишнє середовище.

Процес інтеграції України до європейського правового простору передбачає, серед іншого, повноцінне реформування вітчизняної правової системи. Національна імплементація будь-яких міжнародних договорів залежить від обраної державою концепції співвідношення міжнародного і національного права. Відповідно до третього Копенгагенського критерію, адаптація (в Україні – процес вжиття спеціальних заходів щодо зближення існуючого та майбутнього законодавства) національного законодавства є обов’язковою для усіх країн-кандидатів на вступ до ЄС та постає однією із головних передумов набуття членства.

Текст Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, Перший протокол та протоколи № 2, 4, 7, 11 до неї були підписані Україною 9 листопада 1995 року, а Протокол № 6 ратифікований 22 лютого 2000 року. Так, з моменту набрання чинності для України положень Конвенції та згаданих протоколів створено нову “правову ситуацію в системі захисту прав людини, яка почала активно розвиватися в двох напрямках. По-перше, розпочалось перенесення в законодавство України європейських правничих цінностей, які пов’язані з захистом прав людини та основних свобод. По-друге, Україна потенційно стала державою-відповідачем у Євросуді” [4]. В світлі адаптаційних законодавчих процесів зазначене право знайшло відображення в Конституції України.

Отже, на сьогодні, з огляду на теоретичні та практичні здобутки, можна зробити ряд висновків. Незаперечним є існування двох протилежних ідей щодо необхідності проведення імплементації норм європейського законодавства – однієї, яка в процесі правозастосування пропагує використання виключно національної нормативної бази, та другої – яка, навпаки, пропонує опиратися тільки на норми законодавства ЄС.

В умовах політичних євроінтеграційних та глобалізаційних процесів, що відбуваються в країні та світі, зазначимо, що існування стандартів прав людини зумовлено розвитком конкретного суспільства та європейської спільноти загалом. З їх допомогою можна проаналізувати місце і роль людини та особистості в правовій системі певного суспільства з огляду на реальне становище людини в ньому. Значимість європейських стандартів прав людини полягає і в тому, що вони є провідними засадами розвитку правового життя.

Література

1. Рабінович П. М. Права людини та їх юридичне забезпечення (Основи загальної теорії права і держави): навч. посіб. - К., 1992. - 100 с.
2. Мутусханов А. А. Становлення європейських стандартів прав людини / А. А. Мутусханов, Г. А. Костенко-Костейчук // Трипільська цивілізація. - 2012. - № 7. - С. 68-72.
3. Білас Ю.Ю. Європейські стандарти прав людини в контексті правозастосування сучасної України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.12 / Ю.Ю. Білас ; Нац. акад. внутр. справ. - К., 2011. - 19 с.
4. Конституційні права, свободи і обов’язки людини і громадянина в Україні / За ред. Ю.С.Шемшученка. – К., 2008. - 592 с.